

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/102/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121206251
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8121206251.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobkyne: N. A., nar. XX.X.XXXX, D. H. XX, zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, p r o t i žalovanému: Consulting One SK, s.r.o., so sídlom Bratislava, Košická 56, IČO: 47664878, zastúpený: Mgr. Lenka Heřmánková, usedený euroadvokát, so sídlom Bratislava, Košická 56, o primerané finančné zadosťučinenie, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovaný **m á** voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou z 29.7.2021 sa domáhala voči žalovanému primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vo výške 674,81 Eur. Vychádzala z predchádzajúceho súdneho konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 19Csp/34/2020, v ktorom bola ako spotrebiteľka úspešná, keďže žaloba žalovaného voči nej o zaplatenie sumy 674,81 Eur bola v celom rozsahu zamietnutá. Odcitovala časť odôvodnenia právoplatného rozsudku zo dňa 13.4.2021, z ktorého vyplýva, že žaloba bola zamietnutá pre nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalovaného v pôvodnom konaní a to s poukazom na § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách pre nepreukázanie doručenia písomnej výzvy žalovanej v zmysle citovaného zákonného ustanovenia. Poukázala na sankčnú a relutárnu funkciu inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia a jeho výšku odôvodnila sumou, o ktorú sa chcel žalovaný (v pôvodnom konaní žalobca) bezdôvodne obohatiť na jej úkor.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil majúc za to, že žalobkyňa svoj nárok dostatočne neodôvodnila a nepreukázala. Neuviedla, akého porušenia práv alebo povinností sa žalovaný dopustil tým, že podal žalobu o zaplatenie dlžnej sumy. Žalobkyňa nepreukázala, že by konaním žalovaného jej vznikla akákoľvek fyzická, psychická alebo morálna ujma, ktorá zakladá nárok na peňažnú satisfakciu. Zdôraznil, že z odôvodnenia predchádzajúceho rozsudku nevyplýva, že by došlo k porušeniu práv žalobkyne ako spotrebiteľa, súd v ňom nevyhodnocoval zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nedospel k záveru o jeho bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ani nekonštatoval neprijateľnú zmluvnú podmienku. Vyslovil tiež pochybnosť o tom, či je pasívne legitimovaným v tomto spore, ak súd v predchádzajúcom konaní dospel k záveru o nedostatku jeho vecnej aktívnej legitímácie.

3. Žalobkyňa v replike uviedla, že rozsudok v predchádzajúcom konaní jasne deklaruje, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva, došlo k zamietnutiu žaloby žalovaného a tým je preukázaný základ nároku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Nesúhlasila s názorom, že pre priznanie tohto nároku musí žalobkyni vzniknúť nejaká ujma, nakoľko postačuje len jej hrozba.

Poukázala na gramatický a formálno-systematický výklad § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ktorého zmyslom je ochrana spotrebiteľa a uviedla, že zákonnú podmienku „úspešného uplatnenia porušenia práv alebo povinností“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že právo sa uplatnilo, ak súd rozhodol v prospech spotrebiteľa a konštatoval porušenie práva spotrebiteľa zo strany dodávateľa. Žalobkyňa nesúhlasila ani s názorom o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného v tomto spore, keďže právoplatným rozsudkom v základnom konaní bol práve žalovaný identifikovaný ako subjekt, ktorý porušil spotrebiteľské práva a povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, keď v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách odkúpil pohľadávku od svojho právneho predchodcu.

4. Žalovaný v duplike zotrval na svojom názore a namietal aj neprimeranú výšku požadovaného finančného zadosťučinenia, ktorá je totožná s výškou poskytnutého úveru, keďže predmetný úver, o ktorý žalobkyňa sama žiadala nesplatila ani len do časti istiny, nie to ešte jej príslušenstva.

5. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán, spisom tohto súdu 19Csp/34/2020 a zistil tento skutkový stav:

6. Zo spisu tohto súdu 19Csp/34/2020 vyplýva, že žalovaný podal voči žalobkyni žalobu o zaplatenie 674,81 Eur a úrokov z omeškania 5% ročne od 18.2.2017 do zaplatenia. Žalobkyňa (v tomto pôvodnom konaní v pozícii žalovanej) v písomnom vyjadrení vzniesla len námietku premlčania. Súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania rozsudkom č.k. 19Csp/34/2020-155 zo dňa 13.4.2021 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol. V rozsudku sa konštatuje, že Tatra banka a.s. uzavrela so žalobkyňou na základe jej žiadosti zmluvu o spotrebiteľskom úvere - zmluvu o vydaní súkromnej kreditnej karty - VISA č. XXXXXXXXXXXXX. Dohodnutý bol úverový rámec vo výške 650 Eur, úroková sadzba 18,8% ročne, splátka 59,84 Eur s dobou splatnosti 12 mesiacov.

7. V rozsudku sa ďalej konštatuje, že žalobkyňa úver nesplácala, banka ju preto vyzvala na úhradu dlhu listom zo dňa 17.12.2016 a neskôr listom z 13.2.2017 predmetnú zmluvu vypovedala. Pohľadávka Tatra banky a.s. voči žalobkyni bola postúpená žalovanému zmluvou z 11.7.2019. Súd uvedenú žalobu zamietol s poukazom na § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 o bankách z dôvodu, že žalovaný (v pôvodnom konaní žalobca) nepreukázal, aby jeho právny predchodca doručil žalobkyni písomnú výzvu na zaplatenie dlhu, čo je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky banky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Preto súd vyhodnotil zmluvu o postúpení pohľadávky ako neplatnú a tým dospel k záveru o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalovaného na uplatnenie daného nároku. Žalovaný voči tomuto rozsudku odvolanie nepodal, takže stal sa právoplatným 20.5.2021.

8. Žalobkyňa uplatnila nárok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Je pritom nepochybné, že pri uzatváraní predmetných úverových zmlúv s právnym predchodcom žalovaného mala status spotrebiteľa a že išlo o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka.

9. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

10. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

11. Podľa § 52 ods.4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi,

má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka).

14. K tomuto záveru súd dospel logickým a gramatickým výkladom, keďže nemožno pochybovať o tom, že týmito osobitnými predpismi v zmysle citovaného zákonného ustanovenia sú predpisy slúžiace na ochranu spotrebiteľov. Aj právna úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 a násl. Občianskeho zákonníka pôsobí ako osobitný právny predpis (viď. Občiansky zákonník I. autorov Štefček a spol., vydavateľstvo C.H.Beck str. 459). Logicky spomínané porušenie práva či povinnosti musí súvisieť s normami na ochranu práv spotrebiteľov, veď preto je nárok zakomponovaný do zákona o ochrane spotrebiteľa. Ak by zákonodarca mienil porušenie akéhokoľvek predpisu ako zákonnú podmienku pre úspešné uplatnenie daného nároku, uviedol by to v texte zákonného ustanovenia a použil by inú formuláciu (porušenia práva či povinnosti ustanovenej akýmkoľvek právnym predpisom), ale v zákone jasne vymedzil toto porušenie a nepoužil spomínanú všeobecnú formuláciu.

15. Navyše je potrebné vychádzať aj zo systematického výkladu a v tejto súvislosti posúdiť a vyhodnotiť formuláciu celého ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a vychádzať najmä z jeho prvej vety, v ktorej je jasne uvedené, že spotrebiteľ sa môže proti porušiteľovi jeho práva alebo povinnosti ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa na súde domáhať ochrany svojho práva. Vetu tretiu citovaného zákonného ustanovenia je teda potrebné vykladať aj s ohľadom na znenie tejto prvej vety § 3 ods. 5. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

16. V danom prípade bola žaloba žalovaného v predchádzajúcom spore síce zamietnutá a je nepochybné, že žalobkyňa bola v pozícii spotrebiteľky, ale k zamietnutiu žaloby nedošlo v dôsledku toho, že by žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľky alebo svoje povinnosti v zmysle noriem slúžiacim na ochranu práv spotrebiteľov. Žaloba totiž bola zamietnutá pre porušenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Tento zákon rozhodne nepatrí medzi právne normy s cieľom ochrany spotrebiteľov tak ako sa to uvádza v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Nie je preto splnený základný zákonný predpoklad pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle citovaného zákonného ustanovenia. Navyše súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neporušil žalovaný ako postupník, ktorý nemohol vedieť, či banka, ktorá mu pohľadávku postúpila dodržala uvedený zákonný postup, žalobkyňa v predchádzajúcom spore navyše touto skutočnosťou ani neargumentovala a ako súd už uviedol, žalovaný nepodal ani odvolanie voči predchádzajúcemu rozsudku. Preto argumentácia žalobkyne v jej replike o potrebe sankcie pre žalovaného, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľa nemožno považovať za náležitú, tak ako aj uplatnenú výšku finančného zadosťučinenia, keď pri flagrantom porušení zákonnej a zmluvnej povinnosti zo strany samotnej žalobkyne, ktorá doposiaľ nevrátila ani časť istiny úveru a napriek tomu požaduje finančné zadosťučinenie vo výške svojho dlhu z príslušnej úverovej zmluvy, nemožno hodnotiť ako správny postup, ale ako rozporný s princípom spravodlivosti, ktorý súd považuje za zásadný v právnom štáte.

17. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V spore bol v celom rozsahu úspešný žalovaný a preto mu súd priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobkyne. Súd totiž nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne a to aj s poukazom na odôvodnenie správania sa samotnej žalobkyne ako to súd konštatoval v predchádzajúcej časti rozsudku.

18. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.